

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Januarium, Februarium, Martium

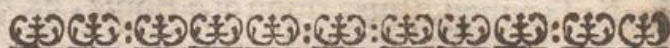
Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 7. De Morte. De utilitate memoriæ mortis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60495)

Januarius.

DIES VII.

De utilitate memoriæ Mortis.

I.

PLerique hominum, aut vitant, aut à se repellunt mortis memoriam, quasi hac cogitatione repulsa mortem ipsam evitaremus. àne periculum evitamus, dum id nobis celamus? An non aptius eam vitandi, vel prævertendi medium est, id nôsse, ejus meminisse? Verùm mortis meminisse nolumus, quia eam magnopere formidamus; cùm tamen formidinem hanc superandi, vel certè moderandi præsentius non sit remedium, quàm crebrò ejusdem recordari: inopinata certè nos haud obruet, ubi eam mentis oculis, frequenti nimirum ejus recordatione, cominus, ut ita dicam, contemplari assuescimus. Præterea, si frequenter de morte cogitamus, tolluntur causæ, quas habemus, eandem formidandi. Quis tibi mortis timorem incutit? Amor, quo Bona terrena, & peccatum prosequeris. Spiritus sanctus nos docet, nihil facilius nos à bonis terræ & peccatis, queis amor iste nos implicat, avertere, quàm frequentem mortis memoriam. De hac cogita, & non peccabis amplius.

Ecol. 6. v.

40.

II. Ar.

II. Arti bene moriendi addiscendæ ni- Januarius.
 miùm nos impendere non possumus, nec,
 quod inde sequitur, nimiùm de ea cogita-
 re. Hæc enim ars est, cui toto vitæ tem-
 pore Studendum: *Totâ vitâ discendam est mori.*
 Si ignoratis omnibus alijs artibus, hanc
 sciam, quid ultrâ desiderem? hæc ars prope-
 modum est unica, quæ impunè ignorari
 non potest. Non possumus discere ni-
 miùm id, quod non nisi semel effectui da-
 tur, tantique momenti est, ut, si felicem
 non fortiatur exitum, omnia, & quidem
 æternùm in perditis habeantur. Artis
 bene moriendi periculum facere nulli con-
 ceditur. Opus priimùm omnibus nume-
 ris absolutum ut sit, necesse est. Error,
 quem hic admittis, emendari non potest:
 hic non nisi unico passu opus est, ut à tem-
 pore ad æternitatem transeat: primus
 ad eam gressus est simul ultimus: si quis
 vel semel vestigio fallitur, in præcipitium
 cadit, è quo emergere nunquam potest,
 nempe ex æterna infelicitate. Quantus
 lapsus? hic reparari non potest, præveniri
 tamen potest, frequenti videlicet mortis
 recordatione. Et cur id non facis? cur e-
 tiam ejus oblivisci studes? imò ob hanc ob-
 livionem felicem te reputas?

Januarius.

III. Et si præcautio, quæ a nobis exigitur ad hoc infortunium evitandum, difficilior foret, absque ulla deliberatione amplecti eam deberemus. Unica, vel certe præcipua est, mortis frequenter meminisse: cum igitur tuta æquè ac facilis sit, qui excusari potes, si eam negligis? si mors evitaretur sæpe de eâ cogitando, an non continuò de eâ cogitares. Atqui, si de eâ cogitas, malam mortem, & infelicitatem æternam, quæ ejusdem est effectus, evadis: & illius meminisse nunquam velles? quanta cæcitas! Ergone mors plus metuenda est, quàm mala mors? vel potius; an non mors, si ea peccato juncta non est, si mala non est, potius optanda est, eò quòd ad felicitatem ducat æternam? Quis igitur fit, ut mortem tantopere formidemus, & malam mortem tam parùm timeamus? cur penitus negligimus tam facile eam evitandi medium, quod est, illius recordari? cujusnam rei memores sumus, si hujus sumus immemores? nunc de ea cogitabimus utiliter, & ad nostram felicitatem. At si modò illius obliviscamur, ejusdem per omnem æternitatem recordabimur, sed sine fructu ad æternam nostram infelicitatem & perniciem.

Statue nullam diem vitæ tuæ prætermittere, Januarius, qua mortis sis immemor. Dic tibi met ipsi, dum manè è lecto te proripis: Heu me! Vesperum fortasse non videbo. Dic tibi, cum vespere cubitum concedis: Heu me! forsàn è lecto isto, quem nunc conscendo, non surgam amplius.

Memorare novissima tua, & in æternum non peccabis. Eccli. 7. v. 40.

Beatus, qui horam mortis suæ semper ante oculos habet. Imit. Christi l. 1. c. 23.

DIES. VIII.

De iudicio particulari.

I.

ID, quod mortem reddit terribilem, est iudicium, quod eidem succedit. Id, quod iudicium terribile reddit, est examen, quod iudicium præcedit. Examinabuntur hîc peccata, quæ admisimus; bona, quæ omisimus; bona ipsa, quæ malè fecimus. Anima à corpore suo sejuncta statuetur tunc temporis coram Tribunali iudicis sui examen subitura. Sed quis iudex? sed quale examen? Is animæ ostendet peccata ipsius non in falso sensuum ipsius, vel animi affectionum lumine, sed in lumine ipsius mer veritatis. Ipsa de illis idem, quod Deus, sentiet. quæ mutatio! vide-